

Helmut Lotti: "Ik ben een knuffelpapa voor

zonder trompetten gespeeld kunnen worden?" of "dat hij tussen twee strofen in, waar een stilte valt, een verbindingsmelodie wil horen." Dirigent Walschaerts en arrangeur Wim Bohets proberen dan enkele varianten, terwijl Lotti in het midden van de zaal gaat luisteren hoe het klinkt. In het ene geval komt hij op zijn stappen terug en blijft alles bij het oude, in het andere blijkt zijn opmerking nog zo gek niet en wordt er gesleuteld tot het goed zit. Je merkt dat dirigent, arrangeur en zanger elkaar feilloos aanvoelen. Tussen de twee repetitieblokken door komt een vrolijke Lotti op ons af en vraagt waarvoor we gekomen zijn. Het interview dus. Hij zet gelijk een ontspannend ernstig gezicht en begeleidt ons naar één van de zeker honderd tafeltjes in de zaal. Er is geen tijd te verliezen, bezweet hij ons. Dus storten we ons op de vragen, op zoek naar de mens achter de populaire zanger.

"Die slappe oren heeft Messalina van mij, maar het knikje in de rand is van Kimberley. Kortom: 't is een schoontje"

Libelle: In '89 werd u met uw Elvis-imitatie derde in de Soundmixshow van Henny Hulsmans. Nu bent u een ster. Heeft de roem en bekendheid u veranderd?

Helmut Lotti: "Niet het feit dat ik beroemd ben geworden heeft me veranderd, wel de acht jaar die er tussen toen en nu liggen. In die periode heb ik een hoop ervaring opgedaan en meer inzicht in dingen gekregen, maar of ik als mens veranderd ben? Ik ben niet arrogant geworden, eerder voorzichtig. Mijn mening is honderd keer belangrijker dan die van Jan met de pet, terwijl ik even veel of even weinig als ieder ander weet. Mijn bekendheid heeft niet zozeer mij veranderd, eerder de mensen rondom mij. Dat heb ik duidelijk ervaren in Monaco. Toen ik daar aankam, kende niemand mij. Ze wisten niet wie ik was, dus werd ik behandeld als de zoveelste nitwit die daar rondloopt. Toen ik drie minuten op het podium

had gestaan, was dat helemaal anders."

Hoe anders?

Helmut Lotti (gniffelend): "Dan ben je even god. (samenzweerderig): 't Is onnozdel, maar het is zo. Ik vind het niet erg om als vip behandeld te worden, want het heeft zijn prettige kanten. Maar het is een schijnwereld, het is niet echt. Dat weet ik intussen al acht jaar."

Libelle: Die reactie van de mensen rondom u moet toch een effect op u hebben?

Helmut Lotti: "Ik blijf vriendelijk en beleefd, zolang mensen niet grof worden. Want daar kan ik niet tegen, BV of geen BV. Ik heb ook ergens gelezen dat je als BV vaak benaderd wordt omdat men iets van je wil. Dat is toch vanzelfsprekend: ik ben nu eenmaal in een positie dat ik mensen iets kan geven. Of ik dat doe, is nog altijd mijn beslissing. Hoewel het niet altijd even makkelijk is om de grens te trekken, te weten wanneer je gebruikt wordt en wanneer niet. Je kunt alleen maar hopen dat mensen eerlijk zijn en het goed met je menen. Als je van het tegengestelde uitgaat, 's leven niet meer plezant, hé."

Libelle: Hoe gaat u met de stress, eigen aan uw beroep, om? En met kritiek?

Helmut Lotti: "De enige efficiënte remedie daartegen is het 'je m' en foutisme', samen met discipline. Je m'en fou wat anderen van mij denken. Heb ik altijd gehad. Ik vrees dat dat een Oost-Vlaamse karaktertrek is. Als alles tegenzin is je wordt van alle kanten aangevallen, denken Oost-Vlamingen gewoon 'Loop allemaal mijn rug op'. Soms moet je berusten in je lot. Er zijn altijd minder prettige dingen aan het artisteleven. Maar de verhouding is voor mij nog altijd tachtig procent positief, twintig negatief. Dat valt mee hé. Daarnaast moet ik mezelf ook dingen kunnen opleggen. Zelfdiscipline is een goede bescherming tegen druk van buitenaf. Het maakt je sterker. Ik verzorg mijzelf en mijn stem. Drie uren per nacht slapen of met een kater opstaan is niet aan mij besteed. In die zin moet ik me bepaalde dingen onttzeggen. Het is allemaal veel simpeler dan het lijkt. Ik blijf mezelf, onder alle omstandigheden."

Libelle: Alsof dat mogelijk is?

Helmut Lotti: "Het is het enige wat je kunt doen. Jezelf blijven is gewoon prettig, en belangrijk. Ik had het vroeger moeilijker om mij te gedragen in het openbaar. Daar heb ik aan moeten schaven. Nu ik klassiek zing, kom ik meer tussen het chiquere volk. Als ik op een galadiner iedereen rechts zie snijden met zijn

mes, en ik snij links, dan weet ik weer dat ik een eenvoudige volksjongen ben en dat ik me moet aanpassen. Maar op de planken ben ik nog altijd een halve gek."

Libelle: Hoe combineert u uw beroep en uw gezinsleven?

Helmut Lotti: "Men heeft, dunkt me, een totaal verkeerd beeld van ons beroep. Ik ben meer bij mijn vrouw en kind dan de doorsnee arbeider of bediende. Ik ben wel vaak 's avonds weg, of al eens voor langere tijd als ik op tournee ben. Maar doorgraans werk ik thuis. Ik neem cassettes op, experimenteer op mijn synthesizer, telefoneer... Ik heb een klein chaotisch bureau'tje waar mijn vrouw al zes jaar niet meer komt opruimen omdat ik anders niks meer terugvind."

Libelle: Praat u met uw vrouw over uw werk?

Helmut Lotti: "Nee, maar ik laat haar wel alle nieuwe nummers horen. Want Kimberley heeft een goede smaak. Dus wil ik weten wat ze ervan vindt. Over de Goes Classic-formule waren we allebei onzeker. Ik heb die eerste cd opgenomen om Piet (zijn manager) te bewijzen dat het een verkeerde keuze zou zijn (lacht). Hij heeft gelijk gekregen. Iemand anders had mij niet kunnen overtuigen. Piet wel. Een manager moet psychologisch doorzicht hebben en risico's durven nemen. Hij is meer dan iemand die achter een bureautje faxen verstuurt en telefoons pleegt. Hij is mijn 'mental coach'. Ik bemoei mij nooit met zijn zaken, zoals hij ook nooit zegt hoe ik moet zingen. En het allerbelangrijkste is dat we naast zakenpartners, ook vrienden zijn."

Libelle: Mist u de rock-'n-roll niet?

Helmut Lotti: "Ik zou één keer per maand een optreden 'Helmut Lotti goes rock-'n-roll' willen doen. Vaker zou niet goed zijn voor mijn stem. Maar ik zing ook graag klassiek. Je hebt wel gemerkt dat we tijdens de repetities nog veel aanpassingen doorvoeren, anders arrangeren, soms tussendoor zelfs iets bij componeren. Dat vind ik plezant. Ik heb ook het openingsnummer geschreven. Hoe meer ik met dit soort muziek bezig ben, hoe meer ik leer. Vind ik ook leuk. Zelfs als ik geen platen zou verkopen, zou ik gelukkig zijn. Als ik maar kan optreden."

Libelle: Heeft uw dochter iets van uw muzikaleit geërfd?

Helmut Lotti: "Messalina kan niet zingen, maar ze kan wel goed dansen. Ze heeft een perfect gevoel voor ritme. Mijn dochter is de mooiste mogelijk combinatie van Kimberley en mij. Ze is vinnig en levendig, zoals mijn

Messalina"

vrouw. (Kimberley heeft karate gedaan,' verduidelijkt hij. 'Ik heb thuis niks te vertellen.') Ze is creatief, met gevoel voor humor. Ze kan heel goed schilderen en kleuren en ze is heel sportief. Soms zegt ze: 'Gaan we eens tot bij oma joggen?' Dan trekken we onze loopschoenen aan en joggt ze anderhalve kilometer zonder pauze. Dat is toch goed voor een kind van vijf en een half, niet? Ze heeft mijn slappe oren, die ze alle kanten op kan plooiën en in de rand heeft ze zo'n kapje. Dat heeft ze van Kimberley, net als de vorm van haar lippen. Maar ze heeft een pruilmontje en dat heeft ze dan weer van mij. Kortom, 't is een schoontje."

Libelle: Hoe bent u als vader?

Helmut Lotti: "Ik ben een knuffelpapa. Maar spelen doet Messalina liever met vriendinnetjes. Ik ben niet zo dol op barbie's, zie je."

Libelle: Wat vindt u hoogst irritant?

Helmut Lotti: "Mensen die zich met mijn privéleven moeten en vragen stellen als 'Waar blijft die volgende kleine?' Mensen die roken waar niet-rokers bijzitten zou ik naar de maan willen schoppen. En verder heb ik ook een vreselijke hekel aan zatlopen."

Libelle: Wat is bij u voor verbetering vatbaar?

Helmut Lotti: "Ik heb geen leiderschap. Als ik dingen aan het repertoire wil veranderen, voel ik me altijd ambetant. Ik kan niet goed voor mezelf opkomen. Ik vraag niet graag dingen, ook omdat ik een overdevren gevoel van trots heb. Op het hinderlijke af. Zo moest ik ooit eens de RVA binnenstappen om mij aan te melden. Ik had nog maar één stap gezet, of mijn maag draaide al om. Ik heb mij toen een jaar opnieuw voor één of andere studie ingeschreven, gewoon omdat ik niet kon gaan stempen."

Libelle: Hoe blijft u met uw beide voeten op de grond?

Helmut Lotti: "Waarom zou ik zweven? Ik waakte er op den duur zo angstvallig over dat ik me niet anders ging gedragen, dat ik me juist daardoor anders gedroeg. Het eerste jaar heb ik daar veel last van gehad. Je houdt voortdurend rekening met wat mensen van je zouden kunnen denken. Nu denk ik gewoon: ik blijf mezelf en klinkt het niet, dan botst het. Dat doet me eraan denken: schrap die nieuwsgierige mensen van daar-net en vervang dat door mensen die naar me toe stappen om te zeggen dat ik 'gene dikke nek moet krijgen' (blaast). Daar kan ik dus niet tegen! Mensen die ervanuit gaan dat je niet zelfstandig kunt denken, dat is het erg-

Linksboven: Helmut Lotti voor zijn optreden in het Casino van Knokke: "Ik ken mijn teksten nog niet."
Rechtsboven: Dirigent André Walschaerts en arrangeur Wim Bohets sleutelen tot elk nummer goed zit.
Linksonder: Het orkest, allemaal leerlingen van de muziekacademie in Heist-op-den-Berg.
Rechtsonder: Helmut Lotti met zijn vrouw Kimberley: "Ik laat haar alle nieuwe nummers horen."

"Mensen hebben een verkeerd beeld van mijn beroep: ik ben vaker bij mijn vrouw en kind dan een doorsnee vader"

Helmut Lotti Goes Classic III

Helmut Lotti, begeleid door het Golden Symphonic Orchestra, presenteert zijn Goes Classic III in kasteel Van Cleypael in Aartselaar op donderdag 7, vrijdag 8, zaterdag 9 en zondag 10 augustus 1997. De tickets (prijs 1500 F, 1250 F of 900 F) kunnen besteld worden bij Ticketclub op nummer 070/34.41.11.

ste dat er bestaat! En die kom ik constant tegen. Even ergerlijk is de opmerking dat ik 'zo gewoon gebleven ben, dat ik nog altijd bij mijn vrouw ben'. Mijn moeder is al twee keer gescheiden en die is even gewoon als ik. Zulke onzin! Jezus. Er zijn zelfs mensen die denken dat ik drie meter groot ben en nooit naar de wc ga, bij wijze van spreken. Ik zweer u dat het waar is. Dan denk ik gewoon, God vergeef hen, want ze weten niet wat ze doen."

Het orkest begint de instrumenten te stemmen. Als ook de trompettisten uit volle borst

gaan blazen, moeten we het interview staken. "Ik moet weer gaan repeteren," verontschuldigt Lotti zich. Even later schalt zijn stem door de zaal, met hetzelfde gemak waarmee u en ik een boterham eten. Diezelfde avond zit het casino afgeluid vol. Van de zenuwen tijdens het avondeten is dan geen greintje meer te merken. "Het is een professional," glundert manager Piet Roelen. Wij zullen dat zeker niet tegenspreken.

Interview: Miet Sourbron.
Foto's: Anouk Van de Wal.